

доступного для всіх вибору захисника;

3. Регулювання фінансового стану осіб, які потребують такої допомоги.

1. Стаття Теплицької районної державної адміністрації від 24 жовтня 2016р.: [Інтернет ресурс]. Режим доступу: <http://www.teplykrda.gov.ua>.

2. Конституція України: чинне законодавство зі змінами та доповненнями станом на 1 вересня 2018 р.: (ОФЦ.ТЕКСТ). – К.: ПАЛИВОДА А.В., 2018.-64С.- (Закони України).

3. Стаття Міністерства юстиції України.: [Інтернет ресурс]. Режим доступу: https://minjust.gov.ua/legal_aid.

4. Закон України „Про безоплатну правову допомогу” : чинне законодавство зі змінами та доповненнями станом на 1 вересня 2018 р.” .: (ОФЦ.ТЕКСТ). – К.: ПАЛИВОДА А.В., 2018.- (Закони України).

Гудим Інга Володимирівна,
викладач кафедри
загальноправових дисциплін

Науковий керівник –

Наливайко Лариса Романівна,
*професор кафедри загальноправових
дисциплін юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, професор,
Заслужений юрист України*

СТАН РОЗВИТКУ БЕЗОПЛАТНОЇ ПРАВОВОЇ ДОПОМОГИ В УКРАЇНІ З ДОТРИМАННЯМ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ

З прийняттям Україною європейського вектора розвитку та інтеграції євростандартів у правовому полі, співвідношення міжнародно-правових стандартів з національними щодо надання правової допомоги для захисту прав та свобод тісно взаємопов'язані між собою. З урахуванням пріоритету людини як найвищої соціальної цінності виникає потреба у забезпеченні та реалізації прав і свобод, з метою консу-

льтацій та роз'яснень з правових питань, для малозабезпечених осіб та незахищених верств населення, а також для можливості отримання ними кваліфікованої правової допомоги, Україна, прагнучи до високого рівня здійснення захисту прав населення, робить значні кроки в імплементації та застосуванні міжнародних нормативно-правових актів задля реформування та вдосконалення системи безоплатної правової допомоги. Така націленість на європейські стандарти, стан дотримання яких проявляється у міжнародному контролі, може стати гарантом ефективного функціонування правосуддя, надання інформації та консультацій з правових питань, а також підвищення правосвідомості громади. Розгляд інституту безоплатної правової допомоги в Україні в контексті європейських стандартів дасть змогу виявити недоліки у функціонуванні системи та можливі шляхи покращення рівня безоплатної допомоги, в чому і полягає актуальність даної тематики.

Різні аспекти міжнародно-правових стандартів надання правової допомоги розглядали такі вчені, як: Антонович М.М., Бова Є.Ю., Зайчук О.В., Оніщенко Н.М., Орзіх М.Ф., Савич О.С., Тацій Л.В., Титикало Р.С., Черниченко С.В., Шестаков Л.Н., та інші.

Міжнародні стандарти прав людини являють собою систему прав людини, що розкриває сучасну ідею прав людини, яка закріплена в основних міжнародно-правових документах і, відповідно, визнана в усьому світі. Міжнародно-правові стандарти забезпечення права особи на правову допомогу закріплені у Загальній декларації прав людини, прийнятій 10 грудня 1948 р. Генеральною Асамблеєю ООН, Міжнародному пакті про громадянські і політичні права, прийнятому 6 грудня 1966 р. Генеральною Асамблеєю ООН, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, прийнятій 11 квітня 1950 р. Радою Європи та інших міжнародно-правових актах. [6]

Право громадян на безоплатну правову допомогу закріплено у Конституції України, прийнятій ще 1996 року. [3] Однак, впродовж п'ятнадцяти років у державі не існувало механізму реалізації цього права. З прийняттям 2011 року Закону України «Про безоплатну правову допомогу» було сформовано відповідну нормативно-правову базу та утворено систему надання безоплатної правової допомоги. [7] Такий крок у бік розвитку якісної системи надання безоплатної правової допомоги покликаний забезпечити її належне функціонування, стати запорукою справедливого правосуддя абсолютно для усіх верств населення незалежно від соціального статусу, кольору шкіри,

раси та ін.

Згідно офіційних даних Міністерства юстиції в рамках розвитку безоплатної правової допомоги, за рік роботи до центрів безоплатної правової допомоги звернулося понад 105 тис. осіб, які отримали фахові правові консультації, а для майже 21 тисячі з них було призначено адвоката для представництва у судових спорах. Правовий захист та представництво інтересів у судах клієнтів центрів забезпечують близько 5 тисяч незалежних адвокатів, відібраних на відкритих конкурсах, чийі послуги оплачує держава. [7]

Відповідно до ст. 9 Конституції України чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надається Верховною Радою України, є частиною національного законодавства нашої країни [3]

Більшість зарубіжних країн надають безоплатну правову допомогу особам, які не в змозі дозволити собі адвоката до суду чи під час суду, а в разі ненадання подібної допомоги, доступ до правосуддя можна вважати обмеженим, що прямо перешкоджає правам та інтересам людини у разі судового розгляду справ, іншими сторонами, в яких виступають заможні люди або державні органи. Звісно, у кожній країні існує своя система безоплатної правової допомоги зі своєю специфікою її організації та надання, що обумовлено національними особливостями кожної країни.

Положення законів зарубіжних країн та безумовно України, узгоджені з Європейською Конвенцією про захист прав людини та основних свобод і з Резолюціями комітету міністрів Ради Європи.

Аналізуючи міжнародно-правові стандарти у сфері надання безоплатної правової допомоги, Україна, реалізуючи невід'ємність права на правову допомогу від права на реальний доступ до суду має вагомі здобутки щодо створення інституційної та нормативної бази, фінансової спроможності та належного функціонування системи в цілому.

Варто зазначити, що із прийняттям основного закону, який регулює відносини у сфері надання безоплатної правової допомоги, механізм її реалізації відносно міжнародних стандартів та практики європейських країн набуває широких обертів. Отримавши формальне закріплення і українському законодавстві, міжнародно-правові стандарти прав людини і громадянина утворюють широкий спектр напрямів розвитку безоплатної правової допомоги. Все більше громадян широко дізнаються про право на безоплатну правову допомогу. Система

надання безоплатної правової допомоги в Україні заточується під міжнародні стандарти прав та обов'язків людини і громадянина, про що свідчать нещодавні зміни у законодавстві відносно сфери надання безоплатної правової допомоги як основного гаранта якісного та ефективного способу надання правових послуг.

1. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 4 листопада 1950 року / Верховна Рада України. *Відомості Верховної Ради України*. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004 (дата звернення: 25.09.2018).

2. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права від 16 грудня 1966 року / Верховна Рада України. *Відомості Верховної Ради України*. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_043 (дата звернення: 25.09.2018).

3. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 року №254к/96-ВР / Верховна Рада України. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.

4. Про безоплатну правову допомогу : Закон України від 02 червня 2011 року (Із змінами, внесеними згідно із Законами) / Верховна Рада України. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 51. Ст. 577.

5. Бежевець А. М. Безоплатна правова допомога: проблеми розвитку. *Вісник Національного технічного університету України "Київський політехнічний інститут". Політологія. Соціологія. Право*. 2012. № 1. С. 125-127.

6. Коршенко А. В. Міжнародно-правові стандарти права особи на правову допомогу та їх співвідношення. *Часопис Київського університету права*. 2013 №3 С.375-378.

7. URL: <http://legaid.gov.ua/ua>. Офіційний веб-сайт Координаційного центру з надання правової допомоги.

**Давидюк Віталій Олександрович,
Чорний Микола Олександрович,**
курсанти
*Науковий керівник –
к.ю.н, доцент, доцент кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Круглова Ольга Олександрівна*

ПРАВО АПЕЛЯЦІЙНОГО ОСКАРЖЕННЯ

Забезпечення захисту правового статусу особи є фундаментальним принципом будь-якої демократичної держави. Загальна декларація прав людини 1948 року передбачає, що кожна людина має право